

Sarajevo - Novi broj revije smo posvetili Katoličkom karizmatičkom pokretu ili Obnovi u Duhu Svetom. Temu broja u ljetnom dvobroju napisao je fra Pavo Filipović. U njoj govori o nastanku Katoličkoga karizmatičkog pokreta koji je u Crkvi ove godine proslavio 50. obljetnicu. Ipak, kako piše autor Filipović, pokret koji se danas naziva još i Obnova u Duhu Svetom, nastao je puno ranije, i to kao ideja blažene Elene Guerra. „Umjesto da slave izmišljene i fiktivne obljetnice, katolički pentekostalci i karizmatici trebali bi se ozbiljno pozabaviti svojim stvarnim podrijetlom i početi sebe definirati iz katoličke tradicije”, piše fra Pavo Filipović

Tatjana *Tajči* Cameron u redovitoj kolumni **O radosti življenja**, pojašnjava svojoj djeci tko je zapravo Duh Sveti. **Reportaža d**

olazi iz Zelenoga srca Hrvatske, parku prirode

Lonjsko Polje –

stoljetnog gnježišta bijele rode. „Lonjsko je polje riznica rukavaca, bara, trske, rogoza, šašike, uspavanoga ježinca, običnoga oblića, šume jasena, vrbe i topole i stanište rijetkih ptica močvarica.”, piše autorica reportaže Dragica Zeljko-Selak.

Uz **blagdan svetoga Benedikta**, zaštitnika Staroga kontinenta, profesor Franjevačke teologije u Sarajevu dr. fra Ivan Bubalo piše o Europi koja je razdrta „između volje za životom i nagona za smrću”, a uz blagdan sv. Klare Asiške posjetili smo sestre klarise u njihovoj oazi radosti i

molitve , **jedinome samostanu sestara klarisa u BiH,**
smještenom na Brestovskom.

Drugi profesor s Franjevačke Teologije, doktor crkvenog prava fra Šimo Ivelj opisuje **način računanja „koljena” krvnoga srodstva,**

s čim se posebno susrećemo kada krenu obiteljske priče o bližoj i daljnjoj rodbini, ili se planiranju ženidbe. U novom broju

Svjetla riječi

razgovarali smo

sa sveučilišnim profesorom dr. fra Antom Vučkovićem, koji između ostaloga odgovara na pitanja

tko su istinski karizmatici, a tko fanatici

te što znači krštenje u Duhu, izraz koji danas možete često puta čuti u karizmatским obnovama.

Ovo je samo dio izvrsnih članaka koji vas očekuju u novom izdanju *Svjetla riječi*. Ljetujte s nama pa ćete, uz tijelo, odmoriti i dušu.

U uvodniku revije, urednik fra Janko Ćuro piše:

Jeste li čuli za *sindrom afričke impale*? Naime, ova graciozna životinja može skočiti više od 9 metara u daljinu i 2,5 metra u visinu, a može ju se zarobiti zidom visokim samo jedan metar. Razlog? Impala nikad neće skočiti onamo kamo ne vidi gdje će joj noge završiti. Od životarenja do života dijeli je samo jedan mali skok, čak puno manji od onoga za koji je već osposobljena. Blokada nije u zidu, blokada je u njezinoj glavi. Da ironija bude veća, vjerojatno cijeli život provede optužujući zid za svoj jadan život. A tako to uvijek bude onda kad se problem vidi svugdje osim u sebi samome.

Odvažiti se i skočiti u očima nevidljivo čovjek može jedino vjerom kojom do punine realizira svoje sposobnosti i mogućnosti, svoj život. A to iziskuje hrabrost koja jedino uporište ima u djetinjem povjerenju u Božju riječ. Naravno da je lakše hodati utabanim stazama. Udobnije je svoj komadić života ograditi sigurnošću onoga što smo već istražili, provjerili. Ipak i takav život krije opasnosti, a najveća je manjak slobode, širine, rasta... A kad čovjek ograniči sebe, on to ubrzo učini i Bogu i bestidno se postavi sucem koji nepogrešivo razlikuje dobro i zlo, ispravno od neispravnoga, vjernika od nevjernika. Paradoksalno, on tako žilavo drži i čuva ono što ionako ne može zadržati, umjesto da se odvaži rasti i tako stjecati ono što ne može izgubiti: neraspadljivo blago vjere kojom postaje Božji a samim time i čovjekov prijatelj.

Međutim, i ovdje se, kao u svemu, može otići iz jedne krajnosti u drugu. Tada takvi šizofrenim uvjerenjem u vlastitu širinu paradoksalno demonstriraju užasnu uskoću duha i promptno osuđuju, ismijavaju i omalovažavaju sve ono što se ne uklapa u njihov kalup vjere, Boga i čovjeka. Pozivajući se stalno na slobodu, uhodano je limitiraju i uskraćuju svima osim samima sebi. Bez izgrađene i zdrave nutarnje i vanjske kontrole vrlo brzo se zapute u provaliju sinkretizma gdje se boje pomiješaju, okusi izgube, različitosti ignoriraju i individualnosti brišu, umjesto da se ozbiljno uzimaju u obzir i uvažavaju. A poznato je da se od svega gotovo uvijek dobije samo veliko

ništa

.

Po tko zna koji put potvrđuje se da je istina negdje u sredini i to u osobnom odgovoru na Božju ljubav i milost što je, ustvari, još jedna lijepa definicija vjere. Na taj nas put usmjerava nitko drugi doli sam Bog koji je i doslovno bio u našim cipelama.